

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudců Karla Šimky a Sylvie Šiškeové v právní věci žalobkyně: **AuPortal s. r. o.**, se sídlem Myslíkova 284/32, Praha 2, zast. JUDr. Janou Fuksovou, LL.M., advokátkou, se sídlem Pobřežní 648/1, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2023, č. j. 18453/23/5300-22442-605186, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2024, č. j. 18 Af 8/2023-64,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 30 129 Kč k rukám její zástupkyně JUDr. Jany Fuksové, LL.M., advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2023, č. j. 18453/23/5300-22442-605186 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým zamítl její odvolání a potvrdil dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) za zdaňovací období leden 2018 až březen 2019. Správce daně doměřil žalobkyni daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) v celkové výši 7 646 625 Kč a stanovil odpovídající penále.

[2] Žalobkyně se v dotčených zdaňovacích obdobích zabývala prodejem stříbrných mincí a medailí, které odebírala mimo jiné i od dodavatelů z Německa. Správce daně v daňovém řízení prověřoval oprávněnost pořízení a prodeje mincí žalobkyní ve zvláštním režimu pro obchodníky s použitým zbožím, uměleckými díly, sběratelskými předměty a starožitnostmi dle § 90 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“). Provedl u žalobkyně místní šetření, na jehož základě dospěl k závěru, že uvedené ustanovení aplikovala nesprávně, a proto odváděla DPH chybně pouze z přírážky (rozdíl mezi pořizovací a prodejní cenou). Vyzval ji tedy k podání dodatečných daňových přiznání, která však žalobkyně nepodala, a posléze u ní zahájil daňovou kontrolu, na jejímž základě setrval na svém původním názoru a doměřil žalobkyni DPH. Žalovaný napadeným rozhodnutím dodatečné platební výměry potvrdil. Ztotožnil se se správcem daně v tom, že dotčené mince nejsou použitým zbožím, resp. sběratelskými předměty ve smyslu § 90 ZDPH, neboť jejich převážnou hodnotu tvoří hodnota drahého kovu (stříbra), nikoli skutečnost, že se jedná o mince. Žalovaný rovněž naznal, že mince nejsou ani sběratelským předmětem ve smyslu přílohy č. 4 ZDPH.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou. V ní se dovolávala toho, že mince, které prodává, jsou použitým zbožím, a pokud by snad za použité zboží nemohly být považovány, jednalo by se o sběratelské předměty.

[4] Městský soud žalobě vyhověl a zrušil napadené rozhodnutí. V rozsudku uvedl, že se rozhodnou problematikou již opakovaně zabýval, přičemž jeho nosné závěry potvrdil jako správné Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“, viz rozsudek ze dne 20. 5. 2024, č. j. 1 Afs 234/2023-51). Z těch vycházel i v této věci, zároveň však podotkl, že nejsou na ni zcela přenositelné, což je způsobeno jinou žalobní argumentací a odlišnou skladbou sporných typů mincí. V tehdejší věci soud posuzoval daňový režim mincí ze série *Wiener Philharmoniker*, u nichž tvořila cena stříbra více než 80 % celkové ceny. Uvedl, že rozhodujícím faktorem pro určení, zda se v případě mincí jedná o použité zboží, nebo drahý kov, je jejich funkce ve vztahu k uchování hodnoty stříbra. NSS ve výše uvedeném rozsudku připustil, že pokud bylo stříbro přepracováno do formy mince, přidává tato forma drahému kovu další (sběratelskou) hodnotu. Je přitom rozhodující, která funkce mince z hlediska její hodnoty převažuje. V nynější věci žalobkyně již v odvolacím řízení poukázala na mince ze série *Big Five*, jejichž původní prodejní cena byla podstatně nižší. Jejich hodnota tedy roste bez ohledu na hmotnost stříbra v nich obsaženého.

[5] Městský soud se s žalovaným ztotožnil v tom, že hodnota mincí obecně souvisí s inherentní hodnotou drahého kovu. Tento závěr je však značně zjednodušující a paušální. Dle názoru městského soudu měl žalovaný vyhodnotit odlišnou povahu některých mincí, což neučinil. V žalobě žalobkyně poukázala ještě na mince ze série *Australien Schwan*, jejichž cena měla již v době pořízení několikanásobně přesahovat hodnotu surového stříbra. Městský soud dovodil, že cena stříbra tvořila cca 25 % celkové ceny mince. Je tedy zřejmé, že některé žalobkyní obchodované mince mohou mít i jinou funkci než uchování ceny stříbra, která je upozaděna, což žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil.

[6] Městský soud zdůraznil, že přistoupil ke zrušení rozhodnutí žalovaného s vědomím, že jeho závěry neznamenají, že se u obou sérií mincí (*Big Five* a *Australien Schwan*) skutečně jedná o použité zboží ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) ZDPH. I kdyby však argumentace

pokračování

žalobkyně, že mince jsou použitým zbožím, v konečném důsledku neuspěla (např. pokud by se jednalo o nové předměty), jsou argumenty městského soudu použitelné i pro posouzení, zda mince „nespadnou“ do zvláštního režimu DPH jako sběratelské předměty dle přílohy č. 4 ZDPH. Rozhodující přitom je zařazení mincí pod příslušný kód kombinované nomenklatury (Společný celní sazebník EU). Dle relevantní judikatury nelze investiční mince zařadit pod číslo 9705 kombinované nomenklatury jako sběratelský předmět numismatické hodnoty, ale pod číslo 7118 – mince. U mincí je předně třeba zkoumat objektivní charakteristiky a vlastnosti zboží. Pokud toto učinit nelze, je rozhodující hlavní účel použití zboží. NSS v rozsudku č. j. 1 Afs 234/2023-51 rovněž akcentoval hlavní účel stříbrných mincí, přičemž dospěl k závěru, že převažující funkce spočívala v uchování hodnoty stříbra, a uzavřel, že se nemohlo jednat o sběratelský předmět numismatické hodnoty. To však rovněž neplatí paušálně, což žalovaný ve svém rozhodnutí nezohlednil. Žalovaný se vůbec nezabýval funkcí jednotlivých mincí ani jejich vnějšími charakteristickými znaky. Mince měl nadto posuzovat individuálně.

II. Kasační stížnost, vyjádření žalobkyně a další podání stran

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadil souhrnně pod § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje, aby NSS rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] V kasační stížnosti uvedl, že v rozhodných zdaňovacích obdobích byla žalobkyní nejčastěji obchodována mince *Wiener Philharmoniker*, přičemž zbylé mince (včetně např. mince *Australien Schwan*) tvořily pouze zlomek celkového objemu obchodů. To byl důvod, proč správce daně hodnotil zjištění vztahující se právě k tomuto typu mince. I v případě těchto mincí jejich nákupní a prodejní cena v průběhu času kolísala, a proto mají zjištění správce daně univerzální platnost. Dle názoru stěžovatele se na věc plně použijí závěry vyplývající z rozsudku č. j. 1 Afs 234/2023-51, neboť i v tehdejší věci tvořily mince série *Wiener Philharmoniker* převážnou část obchodovaných mincí. Stěžovatel uvádí, že po něm nelze spravedlivě požadovat, aby pro každý případ studoval ceny drahých kovů a porovnával je se všemi cenami mincí nabízenými žalobkyní. Kdyby byl procentuální význam ceny kovu vůči ceně individuální mince bez dalšího rozhodný, vedlo by to k absurdnímu důsledku, kdy by byla kvůli kolísání ceny tatáž mince jednou považována za použité zboží a podruhé by se na ni aplikovala výjimka pro drahé kovy. Měnil by se tedy neustále režim jejího zdanění, což je v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

[9] Stěžovatel uvádí, že po něm městský soud požaduje, aby hodnotil numismatické aspekty každého typu mince a aby správně vyhodnotil její povahu (jako sběratelského předmětu, či prostředku investičního). Zařazení mincí do čísla 9705 kombinované nomenklatury je možné buďto s ohledem na faktor historické hodnoty mince, či nízké emise. V České republice existují subjekty, které se zabývají prodejem sběratelských mincí. Jedná se o subjekty zabývající se numismatikou, které se kromě prodeje mincí účastní aukcí, veletrhů a burz, kde se setkávají se sběrateli a investory s obdobnými zájmy.

[10] Stěžovatel se dále věnuje charakteristice mincí z oblasti numismatiky. Uvádí, že u historických mincí není rozhodné, z jakého materiálu byly vytvořeny. Je u nich

důležité, že v určitou historickou etapu prošly oběhem, čímž se opotřebovaly. Část jejich obchodovatelné hodnoty se odvíjí od jejich stavu. Žalobkyně přitom s takovými mincemi téměř neobchoduje. Pro investiční mince, které žalobkyně převážně obchodovala, je naopak typické, že kromě reverzu a averzu obsahují rok emise, údaj o nominální hodnotě a údaj o hmotnosti, hlavní důraz je u nich kladen na obsah ryzího stříbra, a proto bývá jejich povrchové zpracování horší než u mincí sběratelských. Existují však i mince s ražbou *proof*, které jsou v tomto ohledu kvalitnější, z investičního hlediska jsou však nevýhodnou komoditou. Některé žalobkyní nabízené mince přitom neobsahují ani údaj o nominální hodnotě, ale pouze údaj o hmotnosti, což je údaj, který na historických mincích nebývá. Nominální hodnota mince nemá pro jejího pořizovatele žádný význam, neboť cena pořízení bývá podstatně vyšší. Investiční mince tedy sice formálně mohou sloužit jako platidlo, fakticky se tak však nevyužívají. Údaj o nominální hodnotě historické mince však svůj význam v minulosti měl.

[11] Právě údaj o hmotnosti stříbra a o roku emise představují zásadní faktory hodnoty investiční mince. U historických mincí tomu tak sice v případě roku ražby rovněž může být, trvá však stovky nebo tisíce let, než se rok ražby projeví na ceně mince. Žalobkyně přitom prodávala mince, které byly raženy v posledním desetiletí. Důležitý je rovněž emisní náklad mince. Historická mince o emisním nákladu 500 ks by se na e-shopu žalobkyně vůbec neobjevila. Naopak mince *Australien Schwan* o stejně velkém emisním nákladu byla žalobkyní nejen nabízena, ale i ji prodávala ve slevách, které byly výraznější u mincí se starším datem ražby. To popírá základní zákonitost cennosti historických mincí, tj. čím starší, tím cennější. Historické mince o takovém emisním nákladu by nadto bylo značně nesmyslné nabízet ve slevě. Dle stěžovatele není podstatné, že některé investiční mince jsou s ohledem na jejich vyšší exkluzivitu jinak zabaleny, neboť i historické mince jsou různě cenné, a jiný obal, příp. rozdílná cena mincí z nich ještě nedělá mince historické.

[12] Stěžovatel připodobňuje investiční mince k investičním slitkům, u nichž je uplatňován klasický režim DPH. Některé investiční slitky se přitom vizuálně výrazně podobají investičním mincím, což způsobuje, že je obchodníci nabízejí v rámci stejné kategorie. Tak tomu je například u investiční mince *Rectangular Dragon*, kterou prodávala i žalobkyně. Daňový subjekt nemůže obcházet pravidla DPH tím, že prakticky totožné zboží označí jako sběratelskou minci namísto mince investiční či investičního slitku.

[13] Dle stěžovatele může být předmětem sběratelského zájmu prakticky cokoli, proto je obtížné v obdobných případech vyvozovat paušální závěry. Předmětem sběratelství mohou být i investiční slitky. Není však úkolem orgánů finanční správy zjišťovat motivaci jednotlivých zákazníků k pořízení toho či onoho kusu zboží.

[14] Žalobkyně ve svém vyjádření uvádí, že z kasační argumentace nevyplývá, že by stěžovatel zpochybňoval zákonnost požadavku městského soudu na individuální posouzení jednotlivých mincí. Stěžovatel posuzoval veškeré žalobkyní obchodované mince pouze podle povahy mince *Wiener Philharmoniker*, která však v rozhodném zdaňovací období tvořila jen 35 % veškerých prodávaných mincí. Stěžovatel měl navíc vycházet z poměru prodejních cen jednotlivých mincí. Kdyby takto postupoval, zjistil by, že prodeje mincí *Wiener Philharmoniker* tvořily s ohledem na prodejní ceny pouze 20 % tržeb. Žalobkyně

pokračování

rovněž uvádí, že poměr obchodovanosti jednotlivých mincí nemá vypovídací hodnotu, neboť nezohledňuje zásadní charakteristiky mincí, které tvoří jejich cenu.

[15] Žalobkyně souhlasí s městským soudem v tom, že stěžovatel měl posuzovat jednotlivé prodávané mince individuálně. Rozsudek č. j. 1 Afs 234/2023-51 byl vydán za skutkově odlišných okolností, neboť v něm byly NSS posuzovány pouze mince *Wiener Philharmoniker*. Nelze z něj tedy tvořit paušalizované závěry. Naopak z něj plyne, že rozhodující je právě hodnota, za kterou jsou mince obchodovány, ve vztahu k ceně kovu samotného. Požadavek individuálního posouzení každé mince nestaví stěžovatele do pozice burzovního makléře, jak tvrdí v kasační stížnosti, neboť stačilo, aby provedl výpočet poměru ceny kovu oproti ceně mince. Není bez dalšího rozhodné, že cena jednotlivých mincí v čase kolísá. To může být způsobeno kolísáním ceny drahého kovu. Individuální posouzení každé mince je ostatně běžné v jiných zemích, například v Německu, kde dle tamějšího zákona se za použité zboží považuje mince, jejíž cena přesahuje 250 % hodnoty kovu. Žalobkyně rovněž poukazuje na daňový režim uplatňovaný u zlatých mincí. Aby mohla zlatá mince být kvalifikována jako investiční zlato, musí být prodávána za cenu, která nepřevyšuje volnou tržní hodnotu jejich zlatého obsahu o více než 80 %. Přestože podobná podmínka pro stříbrné mince ze zákona explicitně nevyplývá, je zřejmé, že orgány finanční správy splnění obdobných podmínek ve své praxi zkoumají.

[16] Stěžovatel argumentuje předmětem podnikání žalobkyně, která se primárně zabývá prodejem jiných než historických mincí, a vyvozuje z toho nesprávný závěr, že neprodává mince, které lze považovat za sběratelské. Stěžovatel rovněž tvrdí, že individuální posouzení mincí není prakticky možné, nicméně sám uvádí kritéria, která je možné při posouzení mincí použít. Pomíjí přitom, že i když žalobkyně prodává menší počet kusů historických mincí, jejich prodej se může dost zásadně projevit na celkových tržbách.

[17] Stěžovatel nesprávně klade rovnítko mezi historickou a sběratelskou mincí. Opomenul například, že i zcela nová vyražená mince může mít s ohledem na různé faktory vysokou sběratelskou hodnotu. Jedná se přitom o zcela odlišná kritéria než rok ražby nebo objem emise. Může se jednat například o unikátní design mince nebo kvalitu ražby. Dále je irelevantní, zda má pro cenu mince nějaký význam údaj o její nominální hodnotě. Žalobkyně podotýká, že nabízí zhruba 2 000 druhů produktů, přičemž cena každého z nich je definována jinými faktory. Zároveň uvádí, že se sama nijak neodlišuje od ostatních prodejců numismatického zboží. I ona disponuje kamennými prodejnami, ve kterých vystavuje své zboží.

[18] Stěžovatel ve své replice uvádí, že nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, dle něž se nynější věc skutkově odlišuje od případu řešeného v rozsudku č. j. 1 Afs 234/2023-51, neboť v obou případech byly předmětem transakcí různé druhy mincí. Předmětem sporu byly tedy ve věci č. j. 1 Afs 234/2023-51 i jiné mince než ze série *Wiener Philharmoniker*. Stěžovatel je toho názoru, že městský soud nevyložil, jak by měl vlastně po zrušení jeho rozhodnutí postupovat. Z rozsudku neplyne, zda by měl žalovaný posuzovat každý typ mince s ohledem na všechny jeho parametry zvlášť, nebo pouze ty mince, vůči kterým žalobkyně vznesla žalobní námitky. Jestliže žalobkyně po žalovaném požaduje, aby každý typ mince hodnotil zvlášť, působí takový požadavek dle názoru stěžovatele absurdně, neboť sama žalobkyně v daňovém řízení nebyla schopna dodat znalecký posudek k jiným mincím než

těm ze série *Wiener Philharmoniker*. To svědčí o významu mincí této série pro její prodej jako celek. Individuální hodnocení mincí považuje stěžovatel za postup v rozporu se zásadou legitimního očekávání a s účelem daňového řízení.

[19] Stěžovatel dále namítá, že důvodem pro zavedení odlišného režimu pro zlaté mince byl boj s daňovými úniky. Obdobné neplatí pro mince stříbrné, a proto nemůže být žalobkynin příměr daňového režimu stříbrných mincí k režimu zlatých mincí přiléhavý. Zatímco tedy má správce daně povinnost poměr ceny kovu k ceně mince u zlatých mincí skutečně zkoumat, u stříbrných mincí chybí zákonné zmocnění. V nynější věci nadto o prodej zlatých mincí ani nešlo.

[20] Pokud má být stříbrná mince považována za sběratelský předmět, musí být u ní zkoumána její historická hodnota. Je zřejmé, že muzea, historici, archeologové i veřejnost ze sběratelského hlediska více ocení pravé pražské groše než zcela nedotčenou minci s Harrym Potterem či Jamesem Bondem distribuovanou v plastovém obalu. Pokud by byla přijata argumentace žalobkyně, byla by sběratelskou mincí prakticky jakákoliv mince.

[21] Žalobkyně dle názoru stěžovatele uměle navyšuje význam jí prodávaných historických mincí a naopak upozaďuje význam investičních mincí ze série *Wiener Philharmoniker*. Jestliže NSS v rozsudku č. j. 1 Afs 234/2023-51 aproboval závěr, že 86% zastoupení ceny kovu v ceně mince stačilo k závěru, že mince není sběratelským ani použitým zbožím, musí obstát závěr, že žalobkyně s historickými mincemi neobchoduje, tvoří-li tato kategorie mincí řádově promile z jejího prodeje. V této souvislosti stěžovatel dále polemizuje nad časovými kritérii hodnocení mince jako historické.

[22] Stěžovatel dále cituje novinový článek, z něž vyplývá, že totožné mince jsou různými prodejci prodávány za uplatnění různých režimů DPH. Nerozumí tomu, proč zrovna žalobkyně uplatňuje pro dané mince zvýhodněný režim DPH, když jiné subjekty toto nečiní.

[23] Žalobkyně ve své duplice uvádí, že předmětem sporu ve věci řešené NSS rozsudkem č. j. 1 Afs 234/2023-51 byly pouze mince ze série *Wiener Philharmoniker*. Dále uvádí, že po stěžovateli nikdo nepožaduje, aby činil tisíce různých výpočtů poměru ceny mince a daného kovu. Potřebná analýza poměru cen je však proveditelná, což vyplývá mimo jiné z toho, že ji sám stěžovatel provedl ve vztahu k některým sériím mincí. Nelze rovněž přijmout argumentaci stěžovatele týkající se zásady ochrany legitimního očekávání. Pokud jsou mezi jednotlivými případy skutkové odlišnosti, je přirozené, že i jejich řešení budou odlišná.

[24] Žalobkyně nikdy netvrdila, že by prodávala zlaté mince, ve svém vyjádření toliko poukázala na podobnosti jejich daňového režimu a režimu uplatňovaného u stříbrných mincí a na fakt, že orgány finanční správy i v praxi provádějí výpočet poměru ceny mince a kovu, a proto se jedná o proveditelnou analýzu. I nadále žalobkyně zastává názor, že stěžovatel má povinnost hodnotit jednotlivé série mincí individuálně a nespolehat se na paušální hodnocení podle série *Wiener Philharmoniker*. Dále žalobkyně opakuje svoji dřívější argumentaci týkající se jejího prodeje historických mincí a nedůvodnosti argumentace stěžovatele stran historické povahy sběratelských mincí. Uvádí, že procentuální zastoupení

pokračování

ceny stříbra v ceně mince *Wiener Philharmoniker* a procentuální zastoupení investičních mincí na celkovém prodeji mincí žalobkyně mají souvislost pouze tu, že se jedná o procentuální vyjádření určité skutečnosti. Nejedná se tedy o relevantní argumentaci. Nelze učinit závěr, že by se režim DPH namísto od povahy toho či onoho prodávaného zboží odvíjel od převažující obchodní aktivity žalobkyně. Režim DPH nemůže záviset ani na tom, zda se účastní aukcí nebo numismatických setkání. Ke stěžovatelem poukazovanému novinovému článku uvádí, že se jedná o souhrn subjektivních názorů konkurentů žalobkyně, které nejsou pro posouzení věci relevantní.

[25] Stěžovatel následně na dupliku žalobkyně reagoval triplikou. V té kontroval již dříve uvedeným tvrzením, že nelze s ohledem na účel správy daní připustit, aby byl pro tytéž mince v různých obdobích uplatňován odlišný daňový režim. Uvádí-li žalobkyně, že stěžovatel opomenul hodnotit charakteristické znaky určitých typů mincí, nijak konkrétně nevymezuje, u kterých mincí se této vady dopustil. I nadále stěžovatel setrvává na argumentaci, kterou přednesl ve svých předchozích podáních. Blíže se věnuje předmětu podnikání žalobkyně a předmětu činnosti numismatických subjektů. Rovněž rozebírá problematiku historické hodnoty mince a jejího vztahu k hodnotě kovu, ze kterého byla vyrobena, přičemž odkazuje na novinové články pojednávající o nálezech většího množství historických mincí. Na tomto příkladu stěžovatel demonstruje, jak důležitou roli může mít pro cenu mince její historická hodnota. To ostatně vyplývá i ze skutečnosti, že zlaté mince vyražené teprve po roce 1800 se považují za investiční zlato [§ 92 odst. 1 písm. b) bod 2 ZDPH]. Stěžovatel rovněž předkládá další výklad týkající se historických předmětů a odrazu jejich historické povahy v českých právních předpisech.

[26] Na tripliku stěžovatele reagovala žalobkyně kvadruplikou. V té shrnula své dříve vyslovené argumenty, na jejichž platnosti i nadále trvá. Závěry rozsudku č. j. 1 Afs 234/2023-51 nevytváří prostor pro paušální hodnocení povahy mincí, jak to chápe stěžovatel. Žalobkyně poukazuje na rozporný přístup orgánů finanční správy k posuzování daňového režimu stříbrných mincí. V minulosti (uvádí případ z roku 2011) byly totiž považovány výhradně za předměty splňující parametry použitého zboží či sběratelského předmětu ve smyslu § 90 odst. 1 ZDPH. Konkrétní charakter mincí dříve zkoumán nebyl. To kontrastuje s nynějším přístupem, který má za následek rozpornost v aplikační praxi a narušení legitimního očekávání daňových subjektů.

[27] V následné kvintuplice stěžovatel uvádí, že praxe správců daně v roce 2011 nijak nerozporuje jeho přednesené argumenty. Ze žalobkyní poukazovaného případu nadto nevyplývá, že by tehdy správce daně konkrétní charakteristiky mincí neposuzoval. Případ z roku 2011 se výrazně skutkově odlišoval od nynější věci.

III. Posouzení kasační stížnosti

[28] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná oprávněná osoba splňující podmínku dle § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[29] Základem sporu je, zda stěžovatel správně posoudil možnost uplatnění zvláštního režimu zdanění podle § 90 ZDPH na žalobkyní obchodované stříbrné mince. Podle § 90 odst. 3 ZDPH se na zboží ve zvláštním režimu uplatní jiný základ daně, a to přírážka snížená o daň z přírážky. NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná a nosné závěry rozsudku městského soudu obstojí.

[30] Podle § 90 odst. 2 ZDPH platí, že zvláštní režim se aplikuje *při dodání použitého zboží, uměleckého díla, sběratelského předmětu nebo starožitnosti, pokud je toto zboží obchodníkovi dodáno v rámci obchodování na území Evropské unie*. Žalobkyně tvrdí, že jí obchodované stříbrné mince jsou použitým zbožím, případně sběratelskými předměty ve smyslu tohoto ustanovení. Stěžovatel toto přesvědčení nesdílí.

[31] Z § 90 odst. 1 písm. b) ZDPH vyplývá, že použitým zbožím se rozumí *hmotný movitý majetek, který je vhodný k dalšímu použití v nezměněném stavu nebo po opravě, kromě uměleckých děl, sběratelských předmětů nebo starožitností uvedených v příloze č. 4 a kromě drahých kovů a drahokamů*.

[32] Dle § 90 odst. 1 písm. a) ZDPH se sběratelským předmětem rozumí zboží uvedené v příloze č. 4 bodu B tohoto zákona. Příloha odkazuje na kombinovanou nomenklaturu celního sazebníku. Pro účely ZDPH se za sběratelský předmět považuje zboží zařazené pod čísla 9704 a 9705 kombinované nomenklatury. Pod číslem 9705 se nachází mimo jiné sběratelské předměty numismatického významu.

[33] Možností zařazení stříbrných mincí do kategorie použitého zboží a kategorie sběratelských předmětů se podrobně zabýval NSS v rozsudku č. j. 1 Afs 234/2023-51, na který v tomto řízení hojně poukazují obě procesní strany i městský soud. Ve zmíněné věci NSS vycházel mimo jiné z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ve věci C-154/17 *E LATIS*, z nějž dovodil, že pro posouzení, zda lze zboží vyrobené z drahého kovu považovat za zboží použité, je rozhodující, zda je zachována funkčnost zboží a tato funkčnost tvoří hodnotu zboží nad rámec hodnoty pouhého drahého kovu. NSS konkrétně uvedl, že *„důvodem vyjmutí drahých kovů z předmětu úpravy zvláštního režimu daně z přidané hodnoty je tedy zejména jejich inherentní hodnota, kterou nesou, aniž by měly jinou (převažující) funkci. Rozhodujícím faktorem pro určení, zda se v případě stříbrných mincí jedná o použité zboží či nikoliv, bude právě tedy jejich funkce ve vztahu k uchování hodnoty stříbra. Nejvyšší správní soud považuje za nepochybné, že jednou z funkcí posuzovaných mincí vyrobených z drahých kovů je uchování hodnoty dané právě obsahem drahého kovu. Nicméně nelze odhlížet ani od skutečnosti, že tento kov byl přepracován právě do formy mince. Tato forma pak přidává samotnému drahému kovu další hodnotu, kterou získá již samotnou úpravou. Je obecně známou skutečností, že takovéto mince mohou být také sběratelský artikl připomínající určitou osobu, historickou událost, budovu nebo instituci. S ohledem na výše uvedené závěry rozsudku ve věci C-154/17 bude rozhodné posouzení jejich převažující (hlavní) funkce.“* NSS v tehdejší věci nicméně dospěl k závěru, že sporné mince nejsou použitým zbožím, neboť cena surového stříbra tvoří převážnou část (86 %) celkové ceny mince.

pokračování

[34] Z textu rozsudku plyne, že i když tehdejší stěžovatelka prodávala větší počet typů mincí a medailí, NSS se konkrétně zabýval danou problematikou pouze ve vztahu k mincím *Wiener Philharmoniker*, neboť se jednalo o mince, u nichž provedl žalovaný a posléze prvostupňový soud rozbor jejich ceny. Rozsudek č. j. 1 Afs 234/2023-51 je tedy třeba hodnotit prismatem tehdy uplatněných kasačních námitek. V tehdejší věci totiž stěžovatelka nenamítala, že by prodávala konkrétní mince, u nichž by cena drahého kovu představovala menšinu její celkové ceny, pouze šablonovitě tvrdila, že jí prodávané mince jsou obecně sběratelskými předměty, jejichž cena přesahuje cenu v nich obsaženého kovu. Nerozporovala ani analýzu ceny provedenou u mince *Wiener Philharmoniker*. V tomto se nyní posuzovaná věc zásadně odlišuje, neboť žalobkyně v žalobě poukázala na konkrétní mince, u nichž cena kovu tvoří daleko nižší podíl na celkové ceně mince, čemuž i odpovídalo výsledné vypořádání žaloby městským soudem.

[35] Stěžovateli lze dát za pravdu, že rozsudek NSS č. j. 1 Afs 234/2023-51 je možné v nyní projednávané věci použít jako obecné východisko pro určení, zda se v případě stříbrných mincí jedná o použité zboží, či nikoli. To však neznamená, že každá transakce, jejímž předmětem je stříbrná mince, bude posouzena z hlediska režimu DPH shodně. NSS v citovaném rozsudku ostatně výslovně uvedl, že i nové stříbrné (nikoli historické) mince mohou mít jinou funkci než funkci zachování hodnoty drahého kovu, například funkci sběratelskou (bod 36). Městský soud ve svém rozsudku zcela správně uvedl, že na základě poukazovaného rozsudku NSS je nutné obchodované mince z drahých kovů posuzovat nikoli paušálně, ale individuálně. Nespadá-li totiž stříbrná mince do zvláštního daňového režimu jako použité zboží právě tehdy, pokud cena kovu, z něhož je vyrobena, tvoří převážnou část ceny mince, musí logicky připadat v úvahu i varianta opačná, kdy tomu tak není a zvláštní daňový režim se na daný typ mince může uplatnit.

[36] Nemůže tedy obstát argumentace stěžovatele, dle níž daňový režim obchodovaných mincí je určen tím, že žalobkyně obchoduje z větší části s mincemi, na které zvláštní režim uplatnit nelze. Zvláštnímu režimu DPH může podléhat i jediná transakce uskutečněná obchodníkem v daném zdaňovacím období, pokud splňuje podmínky upravené v § 90 ZDPH. Právní úprava je i ve vztahu k tomuto zvláštnímu režimu postavena na posuzování jednotlivých transakcí, nikoliv na jeho paušálním uplatňování, resp. neuplatňování. Jak bylo vysvětleno městským soudem, ze skutečnosti, že předmětem zdanitelného plnění je stříbrná mince, nelze automaticky dovozovat, že se o použité zboží nejedná, resp. naopak jedná. Je třeba přihlídnout k dalším objektivním okolnostem transakce.

[37] Rovněž nelze přisvědčit argumentaci, dle níž by se při individuálním posuzování jednotlivých typů mincí kladly na orgány finanční správy příliš vysoké nároky. Výpočet poměru ceny mince proti ceně v ní obsaženého stříbra není nijak složitý a není k němu třeba jakékoliv znalecké posouzení. Jak navíc správně uvádí žalobkyně, orgány finanční správy mají povinnost provádět podobné výpočty ve vztahu k prodeji investičních zlatých mincí ve smyslu § 92 odst. 1 písm. b) ZDPH. Není přitom rozhodné, že se jedná o mince vyrobené z jiného drahého kovu, ani z jakých důvodů byla regulace zlatých investičních mincí zavedena. Jedná se o zcela mimoběžný argument stěžovatele, neboť žalobkyně zjevně chtěla na příkladu zlatých investičních mincí toliko ilustrovat skutečnost, že požadovaný výpočet je reálně proveditelný. Je rovněž nutné odmítnout názor stěžovatele, podle nějž chybí k provádění požadovaného výpočtu u stříbrných mincí zákonné zmocnění. Povinnost

hodnotit účel zboží (tedy jestli se jedná o použité zboží nebo zboží sběratelské hodnoty) vyplývá ze zákona, jak jednoznačně potvrzuje judikatura SDEU a NSS. Skutečnost, že zákon u stříbrných mincí nestanoví konkrétní procentuální hranici poměru ceny kovu na ceně mince, neznamená, že stěžovatel není oprávněn výpočet provést a založit na něm své úvahy o převažujícím (hlavním) účelu užití mincí.

[38] Uvedené rovněž neznamená, že by městský soud stavěl stěžovatele do role jakéhosi burzovního makléře, jak namítá stěžovatel. Je samozřejmé, že cena mince může v závislosti na ceně surového stříbra a poptávce po konkrétním typu mince kolísat. NSS však s ohledem na výše uvedené nepovažuje za obtížné daný výpočet provést. Přidaná hodnota mince (definovaná například sběratelským zájmem) je zcela logicky určena cenou, kterou je ochoten zákazník za zboží zaplatit (režim DPH je posuzován k době, kdy je zboží obchodováno). Po stěžovateli se tedy nevyžaduje žádná odborná znalost vývoje burzovního trhu s drahými kovy, nebo aby mapoval (sběratelské) zájmy subjektů, které mince nakupují. Požaduje se po něm prostý výpočet učiněný na základě běžně dostupných či daňovým subjektem předložených informací (burzovní cena surového stříbra, cena prodané mince, případně nabídková cena).

[39] Tento výpočet stěžovatel v posuzované věci neučinil ve vztahu ke všem sporným mincím. Svůj závěr postavil na nepodloženém (protože paušálním) předpokladu, že hodnota stříbrné mince je plně svázána s cenou drahého kovu, která inherentně tvoří její převážnou část. Závěr městského soudu je tedy správný.

[40] Není rovněž pravdou, že by požadavek na provedení výpočtu narušoval legitimní očekávání daňových subjektů. Posuzování jednotlivých transakcí podle jejich skutkových okolností je naopak zcela v souladu s touto zásadou. Dle § 8 odst. 2 daňového řádu platí, že *správce daně dbá na to, aby při rozhodování **skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly***. Uvedené neznamená, že všechny případy týkající se prodeje stříbrných mincí je nutné posuzovat stejně. Zásada ochrany legitimního očekávání naopak vychází z premisy, že mezi skutkově zdánlivě obdobnými případy mohou existovat rozdíly, které důvodně vedou k jejich odlišnému řešení. Tak tomu dle názoru NSS bylo i v nyní posuzovaném případě. Stěžovatelův názor, že postup nastíněný městským soudem by vedl k tomu, že budou pro totéž zboží uplatňovány v různém zdaňovacím období různé zdaňovací režimy, nadto nemá žádnou logickou ani empirickou oporu.

[41] NSS se v rozsudku č. j. 1 Afs 234/2023-51 zabýval rovněž tím, zda mohou být stříbrné mince považovány za sběratelský předmět ve smyslu § 90 odst. 1 písm. a) ZDPH. S odkazem na judikaturu SDEU uvedl, že „podle ustálené judikatury platí, že za účelem zajištění právní jistoty a usnadnění kontrol je třeba hledat rozhodující kritérium pro sazební zařazení obecně v objektivních charakteristikách a vlastnostech zboží, jak jsou definovány zněním čísla KN a poznámek ke třídám nebo kapitolám uvedené nomenklatury...pokud zařazení zboží pod příslušný kód nomenklatury nelze provést pouze na základě objektivních charakteristik a vlastností dotčeného výrobku, může účel použití výrobku představovat objektivní kritérium pro zařazení, pokud je inherentní uvedenému výrobku, přičemž stačí zohlednit hlavní účel použití uvedeného výrobku a inherentnost musí být možné posoudit na základě objektivních charakteristik a vlastností výrobku.“ Při posouzení účelu mincí lze vycházet z vnějších charakteristických znaků sbírkových předmětů (hodnota nenavázaná na hodnotu kovu, ze

pokračování

kterého je vyrobena, nízký počet vyražených kusů, historická hodnota; viz bod 42 citovaného rozsudku).

[42] Dle městského soudu však stěžovatel na výše nastíněné posouzení téměř úplně rezignoval. Stěžovatel ve svém rozhodnutí (zejm. body 37 až 39) vysvětlil, že číslo kombinované nomenklatury, které obsahuje specifitější popis zboží, má přednost před čísly s obecnějším popisem (základní pravidlo pro výklad kombinované nomenklatury). Zboží řazené pod číslo 9705 je vymezeno jako „*sbírky a sběratelské předměty archeologické, etnografické, historické, zoologické, botanické, mineralogické, anatomické, paleontologické nebo numismatické hodnoty*“. Naproti tomu zbožím uvedeným v podpoložkách 7118 90 00 a 7118 10 00 nomenklatura rozumí „*mince (jiné než zlaté mince), které nejsou zákonným platidlem*“ a „*ostatní mince*“. Na základě výše zmíněného výkladového pravidla dospěl k závěru, že se všechny žalobkyní obchodované mince řadí pod podpoložku 7118 90 00 nebo 7118 10 00 kombinované nomenklatury, neboť odpovídají tam uvedenému specifitějšímu popisu zboží (mince), tedy nikoliv pod číslo 9705, s nímž je spojena aplikace zvláštního režimu DPH pro sběratelské předměty.

[43] Tento závěr stěžovatele ovšem není správný, neboť nebere v úvahu poznámku č. 3 písm. p) ke kapitole 71 kombinované nomenklatury [prováděcí nařízení Komise (EU) 2017/1925, kterým se mění příloha I nařízení Rady (EHS) č. 2658/87 o celní a statistické nomenklatuře a o společném celním sazebníku, platné od 1. 1. 2018, shodně též prováděcí nařízení Komise (EU) 2018/1602, platné od 1. 1. 2019], podle níž do této kapitoly nenáleží sběratelské předměty (číslo 9705). Na to správně poukázala žalobkyně ve svém odvolání, což ponechal stěžovatel zcela bez reakce. Pokud tedy na základě speciální poznámky vztahující se pouze ke kapitole 71 nelze do této kapitoly (tj. jejích čísel, položek a podpoložek) zařadit sběratelské předměty náležející do čísla 9705, není možné na základě všeobecného výkladového pravidla, jehož se dovolává stěžovatel, činit závěr přesně opačný. Ostatně všeobecné výkladové pravidlo č. 1 stanoví, že pro zařazení zboží jsou směrodatná znění čísel a příslušných poznámek ke třídám nebo kapitolám. Z toho vyplývá, že nejprve bylo třeba posoudit, zda lze jednotlivé typy stříbrných mincí podřadit pod sběratelský předmět podle podpoložky 9705 00 00 kombinované nomenklatury. Teprve v případě, že by to nebylo možné, přicházelo by v úvahu podřadit stříbrné mince pod číslo 7118 kombinované nomenklatury.

[44] Je tedy zřejmé, že stěžovatel vyšel v napadeném rozhodnutí z nesprávného předpokladu, pokud jde o obecnou možnost zařadit mince do čísla 9705 kombinované nomenklatury. Jak uvedl již městský soud s odkazem na rozsudek NSS č. j. 1 Afs 234/2023-51, rozhodující kritérium pro sazební zařazení zboží je třeba hledat obecně v jeho objektivních charakteristikách a vlastnostech, jak jsou definovány zněním čísla nebo položky kombinované nomenklatury a poznámek k třídám nebo kapitolám. Pokud zařazení nelze provést pouze na základě objektivních charakteristických znaků a vlastností dotčeného výrobku, může být objektivním kritériem pro zařazení zboží účel použití tohoto výrobku, pokud je mu inherentní, přičemž stačí vzít v úvahu hlavní účel použití uvedeného výrobku a inherentnost musí být možné posoudit v závislosti na jeho objektivních charakteristikách a vlastnostech (viz též např. rozsudek SDEU ze dne 8. 5. 2025 ve věci C-252/24 *Prisum Healthcare*, bod 34).

[45] Stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybnil správnost závěru městského soudu, že blíže nezkoumal, zda u všech mincí převažuje funkce uchování hodnoty drahého kovu (nad sběratelskou hodnotou), a nijak se blíže nezabýval ani posouzením charakteristických vnějších znaků sbírkových předmětů. Poukázal pouze na některé části zprávy o daňové kontrole, v nichž se okrajově zabýval některými charakteristickými vnějšími znaky mincí, čemuž však neodpovídá struktura argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí, jež se odvíjí primárně od výše vyvráceného právního názoru na prioritu čísla 7118 kombinované nomenklatury ve vztahu k číslu 9705. Kasační argumentace je pak zaměřena na odstranění obsahových nedostatků odůvodnění napadeného rozhodnutí vytknutých stěžovateli městským soudem. Nedostatky napadeného rozhodnutí nicméně nelze tímto způsobem zhojit (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58, a ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Právě za tím účelem městský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení, v němž se pro něj otevřel procesní prostor pro doplnění chybějících úvah. NSS se proto komplexní argumentací stěžovatele předestřenou teprve v kasační stížnosti týkající se podřazení mincí pod pojem sběratelského předmětu numismatického zájmu nezabýval.

[46] NSS se ztotožňuje s městským soudem, že rovněž otázku, zda prodávané stříbrné mince lze považovat za sběratelský předmět numismatického zájmu, je třeba hodnotit individuálně ve vztahu k jednotlivým typům prodaných mincí. Je přitom třeba vzít v úvahu charakteristické vnější znaky sbírkových předmětů, přičemž o objektivním účelu použití mincí může významným způsobem vypovídat i poměr ceny kovu obsaženého v mincích k ceně mincí. Z výše uvedeného vyplývá, že subjektivní důvody, pro něž jednotliví odběratelé koupili u žalobkyně stříbrné mince, není třeba zjišťovat, jak se obává stěžovatel, neboť z hlediska jejich zařazení pod položky kombinované nomenklatury jsou rozhodující objektivní kategorie, nikoliv pohnutky jednotlivců.

[47] Za nepřipadný považuje NSS odkaz stěžovatele na novinový článek, z něž vyplývá, že tytéž mince prodávají různí prodejci za uplatnění různých režimů DPH. Žalobkyně nenese odpovědnost za to, že jiné podnikatelské subjekty zvláštní režim zdanění nevyužívají. NSS rozumí tomu, že není snadné správně aplikovat právní úpravu zvláštního režimu DPH. To logicky způsobuje, že někteří prodejci zvláštní režim DPH nevyužijí, například i z důvodu obav, že by jim mohla být v budoucnu doměřena daň. Žalobkyni však nelze uplatňování zvláštního režimu zdanění upírat jen kvůli postupu jejích konkurentů na trhu. Každý ze subjektů obchodujících s tímto typem zboží musí mít možnost v daňovém řízení předložit takové argumenty a důkazy, které svědčí správnosti užití zvláštního režimu zdanění.

[48] Stěžovatel taktéž namítá, že žalobkyně ve svých podáních nevymezila, u kterých konkrétních mincích opomenul hodnotit jejich charakteristické znaky. Dle názoru NSS je však velká část kasační argumentace stěžovatele postavena právě na tezi, že mezi mincemi prodávanými žalobkyní prakticky nejsou rozdíly, resp. že po něm nelze legitimně požadovat, aby hodnotil každý typ mince zvlášť vzhledem k velkému množství prodávaných typů mincí. Stěžovatel tedy v podstatě sám uznává, že charakteristické znaky jednotlivých typů mincí nehodnotil. Žalobkyně nadto na konkrétní typy mincí, které dle jejího názoru stěžovatel hodnotil nesprávně, jednoznačně poukázala (např. mince ze série *Australien Schwan* a *Big Five*).

pokračování

[49] Závěrem považuje NSS za potřebné vyjádřit se k nejistotě stěžovatele vyjádřené v jeho podáních, jakými všemi typy mincí se má v odůvodnění svého rozhodnutí zabývat. Je třeba vyjít z okruhu transakcí, z nichž byla žalobkyni doměřena daň, neboť podle orgánů finanční správy nesplňují podmínky pro aplikaci zvláštního režimu DPH. Žalobkyně v daňovém řízení uplatnila ve vztahu k transakcím, u nichž užila zvláštní režim DPH, tvrzení, že se jedná o použité předměty ve smyslu § 90 odst. 1 písm. b) ZDPH, popř. o sběratelské předměty ve smyslu § 90 odst. 1 písm. a) ZDPH. Pokud orgány finanční správy dospěly k závěru, že žalobkyně svá tvrzení neprokázala, popř. že s ohledem na shromážděné podklady jsou tato tvrzení nesprávná, musí jej odůvodnit ve vztahu ke každé transakci (popř. souhrnně ve vztahu k jednomu typu mincí, pokud se rozhodné okolnosti neliší). Odůvodnění rozhodnutí (tj. zpráva o daňové kontrole nahrazující odůvodnění dodatečných platebních výměrů ve spojení s odůvodněním rozhodnutí o odvolání) se proto nemůže omezit pouze na ty transakce a typy mincí, ve vztahu k nimž uplatnila žalobkyně podrobnější argumentaci (v těchto případech je nicméně třeba tuto podrobnější argumentaci vypořádat).

[50] Pro pořádek NSS podotýká, že závěry rozsudku NSS ze dne 31. 5. 2011, č. j. 1 Afs 21/2011-109, které se rovněž v tomto řízení o kasační stížnosti staly předmětem polemiky procesních stran, nemají pro nynější věc vypovídací hodnotu. Důvodem zrušení rozsudků krajského soudu byla v tehdejší věci procesní pochybení soudu. Meritum věci NSS výslovně vůbec nehodnotil (bod 38 rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[52] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl NSS podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[53] Žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Náleží jí proto náhrada nákladů řízení, které jsou tvořeny odměnou a náhradou hotových výdajů zástupkyně žalobkyně, které NSS určil dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Zástupkyně žalobkyně učinila v řízení o kasační stížnosti tři úkony právní služby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, a to sepsání vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 11. 2024, sepsání dupliky ze dne 10. 2. 2025 a sepsání kvadrupliky ze dne 16. 5. 2025. V řízení o kasační stížnosti nebyl proveden úkon spočívající v převzetí zastoupení, jak uvedla zástupkyně žalobkyně ve vyčíslení nákladů, neboť zastupovala žalobkyni již v řízení před městským soudem (odměnu za tento úkon přiznal žalobkyni městský soud). Dle čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou byl s účinností od 1. 1. 2025 novelizován advokátní tarif, za právní služby poskytnuté přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky přísluší advokátovi odměna podle advokátního tarifu, ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti této vyhlášky. K sepsu vyjádření ke kasační stížnosti došlo za účinnosti starého znění advokátního tarifu (do 31. 12. 2024). Zástupkyni žalobkyně tedy za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9

odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v příslušném znění] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v příslušném znění). K sepisu dupliky a kvadrupliky došlo za účinnosti nového znění advokátního tarifu (od 1. 1. 2025). Za každý z těchto úkonů tedy zástupkyni žalobkyně náleží odměna ve výši 10 300 Kč [§ 7 bod 6 ve spojení s § 10b odst. 5 písm. a) advokátního tarifu, přičemž výše peněžitého plnění, o něž v řízení jde, překračuje maximální částku 500 000 Kč, viz bod [1] shora], a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v příslušném znění). Celková odměna zástupkyně žalobkyně a náhrady hotových výdajů tedy činí 24 900 Kč. Zástupkyně žalobkyně je plátkyní DPH, přiznaná odměna a náhrada hotových výdajů se proto zvyšuje o 5 229 Kč (tj. 21 % z částky). Náhrada nákladů řízení tedy činí celkem 30 129 Kč. NSS určil, že stěžovatel je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupkyně žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s.) do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2025

Tomáš Kocourek
předseda senátu